

De negenjarige Grace Vlam woonde in 1940 in Rotterdam toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak. Nazi-Duitsland was Nederland binnengevallen.

BOEM! BOEM!

Het was drie uur in de ochtend en de stad lag onder vuur. Grace lag in haar bed te slapen. Opeens zei papa dat iedereen dekking moest zoeken. Nu was Grace met haar vader, moeder en broertjes, Heber en Alvin, onder de keukentafel gekropen. Ze hoorde het rommelende geluid van explosies en gebroken glas buiten. Het klonk zo hard!

‘Wat gaat er met ons gebeuren?’ vroeg Grace aan papa.

Papa streek haar haar. ‘Dat weet ik niet’, zei hij. ‘Maar laten we bidden.’

De familie Vlam hield elkaar stevig vast.

‘Lieve hemelse Vader,’ bad papa, ‘zorg alstublieft dat ons gezin veilig is.’

Na een tijdje werd het stiller. Er waren geen explosies meer. Ze waren veilig!

Mama pakte Grace bij de hand en glimlachte naar haar. ‘Weet je nog dat we in de tempel aan elkaar zijn verzegeld?’

Grace knikte. Ze waren bij hun verhuizing van Indonesië naar Nederland langs Utah gegaan en in de Salt Laketempel verzegeld.

‘Wat er ook gebeurt, God zal voor ons gezin zorgen’, zei mama.

De volgende dag hoorde Grace toen ze buiten op het stadsplein was, het luchtalarm afgaan. Ze keek omhoog en zag vliegtuigen waaruit kleine zwarte dingen vielen. Ze stond daar met haar mond breed open naar te staren.

Een man schreeuwde tegen haar: ‘Rennen! Dat zijn bommen!’

Grace holde naar huis. Haar hart ging tekeer toen ze eindelijk veilig binnen was.

De nazi’s, die in Duitsland aan de macht waren, dwongen Nederland enkele dagen later tot capitulatie. Ze namen soms mensen gevangen die legerofficier waren geweest. Papa was officier in het Nederlandse leger geweest. Dus hielden de nazi-officieren hem nauwlettend in de gaten.

Maar dat zal met papa niet gebeuren, dacht Grace. Wij zijn lid van de kerk en papa is een leider in het zendingspresidium. God zal hem beschermen.

De familie Vlam moest hun stad na het bombardement verlaten. Op een dag hoorde Grace andere leerlingen op haar nieuwe school fluisteren.

‘Er zijn vandaag wat mensen opgepakt!’

‘Zullen ze ooit terugkomen?’

Grace was bang. Was alles goed met papa? Ze holde zo snel mogelijk naar huis. Toen ze de deur binnen stormde, zag ze mama in de gang.

‘Is het waar?’ vroeg Grace. ‘Is papa weg?’

Mama zei niets, maar Grace zag aan mama’s verdrietige ogen dat papa was meegenomen. Hij was krijsgesvangene. Grace leunde tegen de muur. Ze durfde niet eens te huilen.

Wat nu? dacht ze.

Op dat moment hoorde Grace een stem zeggen: ‘Je ziet je vader weer terug.’ De stem klonk kalm en duidelijk. Grace wist dat ze de stem van de Heilige Geest had gehoord. Ze voelde zich al wat beter.

Ze wist niet precies wat er ging gebeuren. Ze wist wel dat onze hemelse Vader voor haar en hun gezin zou zorgen.

Wordt vervolgd ... ■

De auteur woont in New Jersey (VS).

Een stem van vrede

Megan Armknecht

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

ILLUSTRATIES: REBECCA SORGE

‘Wat er ook gebeurt, God zal voor ons gezin zorgen’, zei mama.

